

7. januára 2012

Jubilejný Trojkráľový výstup na Šípok

Oficiálny článok o akcii v týždenníku Tempo

Na Troch kráľov i deň predtým lialo ako z krhly. Preto sa organizátori z KST Kamarát Partizánske rozhodli termín jubilejného, v poradí už desiateho ročníka Trojkráľového výstupu na vrch Šípok nad Partizánskym odložiť na sobotu 7. januára. A dobre urobili. Do rána primrzlo, dokonca sa ukázalo aj slniečko a účastníci sa mohli kochať pohľadmi na zasnežený Rokoš v Strážovských vrchoch alebo na rovnako belobou opekný Vtáčnik. Dvojhodinový výstup po lesných cestách ponad Partizánske však turistom neposkytol radosť z vízganja po snehu. Na vrchole Šípku si účastníci ako dvanásť „mesiačikov“ pripilo horúcim novoročným punčom na jubileum so želaním, aby viac ľudí chodievalo rozhybať zlenivené údy od počítačov a televízorov von, na čerstvý vzduch, do prírody. Zaznelo aj jedno želanie navyše, nakoľko skalnej turistke Janke Rotterovej kamaráti gratulovali k okrúhlemu životnému jubileu, aby jej ešte do stovky vydržal úsmev a pozitívna energia. Príjemné počasie priam vábilo predĺžiť si túru lesnými cestami – necestami ponad Kolačno okolo štálov, studničky až po ďalšiu poľovnícku chatu v osade Hlboké a okolo, žiaľ, už niekoľko mesiacov vyschnutej „vodníkovej“ studničky pod bývalou Ondrej chatou. Takmer päťhodinový pobyt na čerstvom vzduchu okolo celého masívu Osečného prinieslo prvých 15 tohtoročných kilometrov a tešenie sa na ďalšie chvíle v prírode v spoločnosti dobrých priateľov.

Ala

Neoficiálne

Až deň pred akciou sme sa rozhodli, že výstup na Šípok odložíme o jeden deň. Lialo a lialo, ešte aj ráno na Troch kráľov. Prestalo až okolo desiatej. Zem bola síce premočená, ale stále bol kvôli extrémne suchej jeseni deficit vlahy. Meteorológovia hlásili, že v noci sa má ochladiť. Aj sa tak stalo. Do rána to chrunkalo a pri dolnom pomníku pod horou sme sa zišli „až“ dvanásť mesiačikov. Tradičná trasa nič nové nepriniesla, iba výhľady boli omnoho krajšie, ako po iné roky. Závideli sme tým, čo si to dnes šibli na Rokoš či na Vtáčnik, lebo tam hore, na vrcholoch bola inoväť a sneh, ktorý v dolinách tak veľmi chýba. Celé zimné prázdniny mali deti bez snehu. Na vrchole Šípku som poponúkala všetkých novoročným punčom z termosky a čo to sme hodili do seba. Janka Rotterová bola však prvá ponúkačka ešte aj na trase, lebo o pár dní má okrúhliny (boli sme jej s Peťom vinšovať, aby aspoň na svoj sviatok nebola sama). Nebolo zrovna príjemné postávať s mokrým chrbtom, preto sme sa pakovali dole. Po prvýkrát sme nevolali deti, nuž, to počasie... Všetkým som oznámila, že sa mi nechce ísť domov a idem si túru predĺžiť cez Kolačno a Hlboké. Pridali sa všetci, nikto neprotestoval. Padla iba Alina otázka, o koľkej budeme doma. Zišli sme severnou stranou pod Šípok k ohradenej chate. Veľké Uherce sme mali ako na dlani, Kolačno tiež. Očami sme spolu s Ivanom Boháčekom hľadali, kde by mohla byť ukrytá medzi stromami chata, kde bol kedysi s trampami. Nenašli sme ju. Pred nami prebehlo stádo srniek. Povedľa starých ovocných sádov, poľovníckeho posedu a zrúcanín starých domov, kde by sa dalo super bivakovať, sme zišli až ku kolačnianskej studničke. Od nej sme si to krížom šibli premočenou lúkou, na okraji ktorej stál ďalší posed a nad ním dobre ukrytá poľovnícka chata. Natrafili sme na cestu, ale keďže sa po chvíli stáčala smerom ku dedine, šibli sme si to krížom cez les do kopca, kde sme hľadali ďalšiu, širšiu cestu, ktorá nás zaviedla po hodinke až k osade Hlboké. Tu sme chvíľu posedeli nad studeným ohniskom pri poľovníckej chate, či skôr chalupe, kde sme viackrát strávili letné noci na stretnutí Selene. Tešili sme sa aj tento rok. Ved' Hlboké je magické miesto. Keby sa tu tak dalo bývať... Poponúkali sme posledné zásoby a po žltej turistickej značke sme zdolávali posledný, vyše hodinový úsek cesty. Z lúky pri bývalej Ondrej chate sa ozvali výbuchy pirátov, čo nám patrične aj zdvihlo adrenalín. Akási mestská omladina trávila noc v maringotke, tak vyvádžala. Naša „vodníkova“ studnička napriek dlhým dažďom bola stále bez kvapky vody...

Ala

